

støttelse fra den Sum, som Andrageren ellers vilde være bleven tilstaaet i Alderdomsunderstøttelse. Men det samme siges jo i Virkeligheden i den nuværende Lov, idet intet forbyder en Kommunalbestyrelse at skønne, at en Andrager bør have en noget rundeligere Alderdomsunderstøttelse, end man maaske har fundet sig foranlediget til at give en anden Andrager. Og det samme vil finde Sted, enten man tilføjer dette „gennem personligt Arbejde“ eller ikke. Der er allerede her den Vanskelighed, at det for Andrageren altid er vanskeligt at oplyse, hvad han har fortjent ved personligt Arbejde i det sidste Aar. Alle, som have haft med den Slags Sager at gøre, ville vide, at det er meget vanskeligt, ikke fordi Ansøgerne give falske Oplysninger, men fordi en saadan gammel Mand paa over 60 Aar, der ikke længere har fuld Beskæftigelse, men maaske har haft Arbejde et Par Dage i een Uge og ikke i den næste, ikke ved Rede paa, naar Aaret er omme, hvad han i det hele har fortjent. Det er snarest Kommunalbestyrelsen, som maa skønne om, hvor meget han har fortjent i Løbet af Aaret, men saa er det ogsaa meget vanskeligt at sige, at af dette anslaaede Beløb bliver den og den Sum at holde ude af Betragtning. Men naar det opstilles fakultativt ligesom de andre nævnte Indtægter, kan det vel ikke skade, at det tages med. Ogsaa dette Punkt vilde da være som en Henstilling til Kommunalbestyrelserne om saa vidt gørligt at tage humane Hensyn, idet man erindrer dem om, at over for en Mand, som hele sit Liv har været meget flittig og stræbsom, kan der heri være særlige Omstændigheder, som tale for at give ham noget mere, end man netop giver en anden, hvorom dette ikke kan siges. Andet eller mere siges der i Virkeligheden ikke ved denne Bestemmelse. Om Ændringsforslaget under Nr. 3 er der, naturligvis reelt set, almindelig Enighed. Jeg skal erindre om, at paa Tillægsbevillingsloven, saaledes som den nu er vedtagen af begge Ting, søges der et Beløb af 70,000 Kr., fordi i Aaret 1900 de 2,500,000 Kr. ere overskredne, saa at der behøves 70,000 Kr. til, for at Kommunerne kunne faa Halvdelen af deres Udgifter refunderet. Det er i Bemærkningerne til vedkommende Forslag fra Indenrigsministeriet udtalt, at Ministeriet meget maatte ønske at kunne tilstaa Kommunerne den fulde Halvdel af de paagældende Udgifter, og ligesom Indenrigsministeriet altsaa meget maatte ønske dette, har det ogsaa vist sig, at begge Ting have tiltraadt dette Ønske,

saaledes at disse 70,000 Kr. paa Tillægsbevillingsloven ere vedtagne. Det har hidtil været en Forudsætning og kan betegnes som et almindeligt Ønske, at Kommunerne altid maa kunne faa Halvdelen af deres Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen refunderet; for saa vidt maa der siges at være almindelig Enighed om dette Ændringsforslag. Noget andet er, om det ikke kommer en Smule hovedkulds nu ved anden Behandling, thi da dette Ting i Fjor vedtog Lovforslaget, saaledes som det i denne Samling blev forelagt Landstinget, tog man slet ikke dette Spørgsmaal med. Men i og for sig kan jeg altsaa ikke have noget imod Forslaget og skal gerne forhandle derom, saaledes at det een Gang for alle slaas fast ved denne Lov, at Statskassens Tilskud er Halvdelen af Kommunernes Udgifter i Stedet for at man supplerer Beløbet ved Tillægsbevilling. Jeg vil dog bede de ærede Forslagsstillere tage under Overvejelse til 3die Behandling, om der ikke, naar der her indføres den foreslaaede ny Paragraf 5, ogsaa maa have en Forandring i Lovens Navn. Dette er jo nu „Forslag til Lov om Ændringer i Lov af 9de April 1891 osv.“, men der bør vist tilføjes „og i Lov af 7de April 1899“. Det vil ikke forskønne eller forkorte Lovforslagets allerede temmelig lange Titel, men jeg tror, det vil være det rigtige, da Ændringsforslaget ændrer eller rettere ganske ophæver Loven af 7de April 1899.

Ordføreren for Ændringsforslagsstillerne (Philipsen): Jeg skal indskrænke mig til paa Forslagsstillernes Vegne at takke den højtærede Minister for hans Tilslutning til vore Ændringsforslag. Med Hensyn til det allersidste Punkt, Ministeren nævnede, maa jeg give ham fuldkommen Ret i, at der vil der være Anledning til at stille Ændringsforslag. I øvrigt skal jeg med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 3 bemærke, at Forslagsstillerne maaske neppe vare komne til at stille Forslag derom, hvis det ikke havde været dem bekendt, at der inden for Landstinget havde været nogen Stemning i tilsvarende Retning, og at man maaske ellers havde holdt sig derfra, da man ikke vidste, hvorledes Folketinget vilde stille sig paa dette Punkt. Man kunde nemlig ikke vide, om ikke Folketinget vilde foretrække at Ændringen i Statsbidragets Størrelse foretoges paa Finansloven snarere end paa Tillægsbevillingsloven. Det kunde let blive et Stridsspørgsmaal som for et Par Aar siden. Vi fandt det derfor bedst at tage Tyren